

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

A határozat száma: Pfv.I.21.891/2016/5.

A tanács tagjai: Dr. Harter Mária a tanács elnöke
 . Mocsár Attila Zsolt előadó bíró
 . Varga Edit bíró

A felperes:

A felperes képviselője: Mészáros Ügyvédi Iroda
 (ügyintéző: dr. Nyulászi Márk ügyvéd)

Az alperes:

Az alperes képviselője: Pintér és Szabó Ügyvédi Iroda
 (ügyintéző: dr. Szabó Tamás ügyvéd)

A per tárgya: végrehajtás megszüntetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
 a felperes

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma:
 Törvényszék
 4.Pf.20.118/2016/4.

Az elsőfokú bíróság és határozatának száma:
 ötúri Járásbíróság
 1.P.20.259/2015/11.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 364.900 (háromszázhatvannégyezer-kilencszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az alperes a 2008. augusztus 21-én megkötött „Könnyedén jelzálog kölcsönszerződés” megnevezésű szerződés alapján 120 hónapra 21.246,46 CHF 3 millió forintnak megfelelő összegű kölcsönt

nyújtott a felperesnek. A kölcsön összegének deviza átváltási árfolyamát 141,2 forint/CHF-ben határozták meg. A folyósítás időpontja 2008. augusztus 21-e, a havi törlesztőrészletek száma 120, a törlesztés kezdő időpontja 2008. szeptember 21., a kölcsön lejáratja 2018. augusztus 21., a hitelbírálati díj összege 212,46 CHF 30.000 forint, a fedezet-ellenőrzési díj összege 21,25 CHF 3.000 forint, a havi törlesztőrészlet összege 253,20 CHF 36.800 forint, törlesztéskor a deviza átváltás árfolyama 145,34 forint/CHF, a kölcsön kamatlába évi 7,59%, a teljes hiteldíj mutató (a továbbiakban: THM) mértéke évi 9,1% volt. A peres felek meghatározták a THM számítása során figyelembe nem vett díjakat, költségeket, ezek mértékét és összegét. A szerződés III.7-8 pontjai szerint a THM számításánál figyelembe vett díjakat, költségeket jogszabály állapítja meg, a THM számításánál figyelembe nem vett egyéb költségek, díjak meghatározását és várható összegét az alperes kondíciós listája tartalmazza; a felperes kijelentette, hogy az említett díjakról és költségekről a kölcsönszerződés aláírását megelőzően a szükséges tájékoztatást megkapta. Az alperes a kölcsönt a szerződés megkötésének napján egy összegben folyósította olyan módon, hogy azt jóváírta a felperes bankszámláján; az átutalt összeg után a szerződés megkötésének napján hatályos lakossági kondíciós listája alapján megállapított, változtatható mértékű ügyleti kamatot számított fel, a fizetendő kamatot annuitásos kamatszámítással állapította meg. A felperes tudomásul vette, hogy az alperes az ügyleti kamat mértékét felülvizsgálhatja a refinanszírozási feltételek, a pénzpiaci körülmények, a fogyasztói árindex, a vonatkozó jogszabályok és a jegybank esetleges intézkedései, illetve az ügyletre vonatkozó banki kockázat tükrében. A felülvizsgálat eredményeként az alperes a kamat mértékét a futamidő alatt egyoldalúan módosíthatta (emelhette vagy csökkenthette). A kölcsönszerződés VIII.6. pontjában a felperes kijelentette, hogy a kölcsönszerződéssel kapcsolatos tájékoztatást a szükséges és elegendő mértékben megkapta az alperestől, tisztában van az ügylet esetleges kockázataival, így különösen azzal, hogy ha forint bevételből törleszt, akkor az adott devizának a magyar forinttal szembeni árfolyam alakulása a kölcsön visszafizetésének terheit egyaránt növelheti és csökkentheti, a felperes az esetleges árfolyamvesztést is figyelembe véve képes fizetési kötelezettségeinek maradéktalan és pontos teljesítésére. A peres felek szerződésük VIII.9. pontjában kinyilvánították, hogy a kölcsön és járulékai mindenkor összegének megállapítása szempontjából az alperes üzleti könyvei az irányadóak, kivéve, ha azok bizonyíthatóan tévesek.

Az egyedi kölcsönszerződés mellékletét képezte az alperes hatályos kondíciós listája. A felperes kijelentette, hogy a kondíciós lista hatályos szövegéről és feltételeiről a szerződés aláírását megelőzően tájékozódott és azokat elfogadta (kölcsönszerződés IX.1. pontja). A kölcsönszerződésben nem szabályozott kérdések

tekintetében az alperes lakossági üzletszabályzata és általános üzleti feltételei voltak irányadóak. A felperes a kölcsönszerződés aláírásával elismerte, hogy az alperes lakossági üzletszabályzatát és általános üzleti feltételeit átvette, azokat áttanulmányozta, az azokban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismerte el (kölcsönszerződés IX.2. pontja).

A szerződés megkötésének napján a felperes a szerződéssel összefüggésben közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot tett.

Az alperes 2014. február 24-én - figyelemmel arra, hogy a felperes fizetési kötelezettségének többszöri felszólítás ellenére sem tett eleget - a kölcsönszerződést felmondta, 2015. január 12-én pedig a közokiratok záradékolásával végrehajtást kezdeményezett a felperes ellen.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[2] A felperes a Pp. 369.§ a) pontjára alapított keresetében az ellene indult végrehajtás megszüntetését kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre, másodlagosan pedig arra, hogy a kölcsönszerződés a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdés a), b), c), d) és e) pontjaiba ütközik, semmis.

[3] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az első- és a másodfokú ítélet

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a keresetet; a felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A bíróságok azzal indokolták a döntésüket, hogy a peres felek szerződése rögzíti: az egyedi kölcsönszerződésben nem szabályozott kérdések tekintetében az alperes lakossági üzletszabályzata és általános üzleti feltételei irányadóak, a felperes pedig a kölcsönszerződés aláírásával kijelentette, hogy az alperes lakossági üzletszabályzatát és általános üzleti feltételeit átvette, azokat áttanulmányozta, az azokban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismerte el. Ezáltal az említett okiratok a kölcsönszerződés részévé váltak, hiszen az általános szerződési feltétel azzal válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta [rég. Ptk. 205/B.§ (1) bekezdés]. A régi Hpt. 210.§ (1) bekezdéséből nem vonható le olyan következtetés, hogy az üzletszabályzat a szerződésre előírt alakiságok esetén válik csak a kölcsönügylet részévé. A felperes az egyedi kölcsönszerződést aláírta, amely elegendő volt ahhoz, hogy az alperes általános szerződési feltételei és üzletszabályzata, továbbá a kondíciós lista a szerződés részévé váljon, ehhez az általános szerződési feltételek

külön aláírására nem volt szükség. Az a körülmény, hogy a felek az általános szerződési feltételeket egyedileg nem tárgyalták meg, önmagában nem jelenti azt, hogy a szerződés közöttük ezzel a tartalommal nem jön létre vagy érvénytelen, az egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltételek között is csupán a tisztességtelen kikötés semmis.

A bíróságok rámutattak: az ekként létrejött kölcsönszerződés tartalmazza a szerződés tárgyát CHF-ben és forintban, meghatározza az átváltási árfolyamot is, az árfolyam téves meghatározása egyébként sem érintené a szerződés érvényességét.

A felek szerződésükben rögzítették a THM-et, valamint a THM számítása során figyelembe nem vett díjakat, költségeket; a THM megfelelt a betéti kamat, az értékpapírok hozama és a teljes hiteldíj mutató számításáról és közzétételéről szóló 41/1997. (III.5.) Kormányrendelet (a továbbiakban: THM rendelet) előírásainak.

A peres felek meghatározták a szerződéssel kapcsolatos költséget, ideértve a kamatokat, járulékokat. A százalékos mérték meghatározásának kötelezettsége csak a rendszeresen fizetendő díjakra, költségekre és fizetési kötelezettségekre vonatkozik, az egyszeri alkalommal felmerülő költségek százalékos meghatározása nem lehetséges és nem is feltétele a szerződés érvényességének. Az összes költség, kamat, járulék, valamint ezek éves százalékban kifejezett mértékének hiánya egyébként sem eredményezné a szerződés egészének érvénytelenségét, hiszen ezek az adatok az általános szerződési feltételekben is feltüntethetők.

A DH1. és a DH2. törvények korrigálták a tisztességtelenül alkalmazott árfolyamrés és egyoldalú szerződésmódosítás következményeit, az alperes a tisztességtelenül felszámított 2055,74 CHF összeggel csökkentette a felperes tartozásának összegét, a felperes nem vitatta az alperes elszámolását. Részletesen tartalmazza a kölcsönszerződés (III.3. pontja) azokat az eseteket és körülményeket, amikor a hiteldíjat az alperes jogosult egyoldalúan megváltoztatni. Az alperesnek a szerződés felmondását követően megalkotott jogszabályok alapján kellett elszámolnia a felperessel, a szerződés részleges érvénytelenségét az elszámolást előíró jogszabályok kiküszöbölték.

A szerződő felek a törlesztőrészletek számát, összegét a törlesztési időpontokat meghatározták.

A másodfokú bíróság megállapítása szerint: az alperes meghatározhatta a kölcsön és járulékai összegét az üzleti könyvei alapján, az erre vonatkozó szerződéses rendelkezés (kölcsönszerződés VIII.9. pontja) csupán a kölcsön teljesítésével kapcsolatos nyilvántartást jelenti, ezzel az alperes nem a teljesítést határozta meg egyoldalúan. Az alperes a teljesítést, a tartozást könyveli, nyilvántartja, ehhez az alperesnek, mint más pénzügyi szaktudás, képzettség áll a rendelkezésére, az alperes elszámolása vitatható, nem abszolút kötelező érvényű. A felperesnek az ezzel kapcsolatos érvelése, amely szerint emiatt nem

állt fenn közokirat záradékolásának jogszabályi feltétele, nem az adott peres ügyre tartozó eldöntendő kérdés, hanem a záradék visszavonása, törlése iránti kérelemmel kapcsolatos eljárásra tartozhat.

Utalt arra a másodfokú bíróság, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a záradékolásnak törvényi akadálya nem volt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [5] A jogerős ítélet ellen - hatályon kívül helyezése, az elsőfokú ítélet megváltoztatása, a keresetének helyt adó határozat meghozatala iránt - a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Fenntartotta a fellebbezésében foglaltakat, okfejtését kiegészítve a jogerős ítélethez köthető újabb érvekkel.

Hangsúlyozta: kérdéses, hogy szakértelem hiányában a bíróság hogyan tudta megállapítani, hogy a THM-re vonatkozó szerződéses rendelkezések megfelelnek a THM rendeletben foglaltaknak. A THM-nek valósnak kell lennie, az alperesnek tételesen le kell tudnia vezetni, hogy a THM mit tartalmaz, nem elegendő csupán a számolási módot előíró képletre hivatkozás, amely képlet egyébként sem érthető az átlagos fogyasztó számára.

A hitelbírálati díj, a fedezet-ellenőrzési díj esetében a szerződés nem tartalmazza az éves, százalékban kifejezett mértéket, amit megkövetelt a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdés c) pontja és nem tartalmazza a számlavezetési díjat sem.

A DH törvények nem orvosolták a régi Hpt. 213.§ (1) bekezdés d) pontja szerinti semmisséget, azáltal, hogy az alperes a tisztességtelenül felszámított összeget utólag jóváírta a javára, a szerződés nem módosult és az érvénytelenség sem került orvoslásra.

Sérelmezte, hogy tartozásának összege - a végrehajtásban érvényesített igény - az alperes nyilvántartása alapján került megállapításra, és már a szerződés megkötésekor el kellett fogadnia, hogy az alperesnek az esetleges felmondás esetén kiállításra kerülő közjegyzői tanúsítványba foglalt nyilatkozata valós. Mindez sérti - a szerződéskötéskor még hatályban volt - a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 1.§ (1) bekezdés b) és j) pontjaiban foglaltakat, ezáltal tisztességtelen.

Rámutatott: a perben eljáró bíróságok nem észlelték, hogy a záradékolás törvényi feltételei hiányoznak, hiszen az alperes magánokirati formában mondta fel a kölcsönszerződést, azaz a követelés esedékessé válását, a feltétel, időpont bekövetkezését nem tanúsítja közokirat.

- [6] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására és felülvizsgálati költsége megtérítésére irányult.

Kiemelte: megalapozatlan a felperesnek a THM-mel kapcsolatos érvelése, hiszen őt terhelte annak bizonyítása, hogy a THM mértékét

tévesen tüntették fel.

A régi Hpt. 213.§ (1) bekezdés c) pontja alapján a kamatot és az éves, rendszeres díjakat lehet és kell éves, százalékos mértékben kifejezni. A hitelbírálati díj százalékos mértéke szerepel a kondíciós listában, de abban sem éves százalékos mértékben, hiszen ez félrevezető lenne, tekintettel arra, hogy az egyszeri díjak nem folyamatosan jelentkeznek.

Kiemelte: a felperes tartozáselismerő nyilatkozata megfelel a Vht. 23/C.§ (1) bekezdésében írtaknak. A Vht. 23/C. (2) bekezdése értelmében ha a kötelezettség feltételnek vagy időpontnak a bekövetkezésétől függ, a végrehajthatósághoz az is szükséges, hogy a feltétel vagy időpont bekövetkezését közokirat tanúsítsa. A felperes téved, amikor a feltétel közokiratban történő tanúsításaként csak a felmondást, mint jognyilatkozatot fogadja el, vagyis azt állítja, hogy a Vht. 23/C.§ (2) bekezdésében írt feltétel bekövetkezését kizárólag akkor bizonyítja a közokirat, ha maga a kölcsönszerződést felmondó jognyilatkozat kerül közokiratba foglalásra, ezzel szemben az adott jogszabályi rendelkezés nem azt írja elő, hogy a feltétel bekövetkezésének alapjául szolgáló jognyilatkozatot kell közokiratba foglalni, hanem azt, hogy ezen feltétel vagy időpont bekövetkezését, vagyis ezek tényét kell közjegyzői okirattal igazolni. A közjegyző ténytanúsítványt állíthat ki a nyilatkozat vagy értesítés közléséről, illetve egyéb jogi jelentőségű tényről. Téves tehát a felperes azon álláspontja, hogy miután az alperes magánokiratba foglaltan felmondta a kölcsönszerződést, a felmondás tényét a Vht. 23/C.§ (2) bekezdésében írtaknak megfelelően már nem igazolhatja.

A Kúria döntése és jogi indokai

[7] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270.§ (2) bekezdésében és a 275.§ (3) bekezdésében foglaltak együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálatot anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértés egyaránt megalapozhatja; utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt.

[8] A felperes felülvizsgálati kérelmében fenntartotta az elsőfokú bíróság ítélete ellen benyújtott fellebbezésében előadottakat. A fenntartott fellebbezési érvekkel összefüggésben hangsúlyozza a Kúria, hogy a másodfokú bíróság érdemben vizsgálta a fellebbezés indokait, a jogerős ítéleti döntés nem jogszabálysértő, a Kúria egyetért annak helytálló indokaival is, azok kiegészítését sem tarja szükségesnek, s csupán a felülvizsgálati kérelemben foglalt további érvelés kapcsán mutat rá az alábbiakra:

[9] A felperes felülvizsgálati kérelmében utalt arra, hogy a THM-nek „valósnak” kell lennie, de azt nem jelölte meg, hogy álláspontja

szerint ez miért nem teljesül: miért valótlan a THM. Helyesen hivatkozott felülvizsgálati ellenkérelmében az alperes arra, hogy a felperesnek kellett volna megjelölnie a valótlanok okát és bizonyítani azt, hogy a perbeli szerződés a THM mértékét tévesen tartalmazza. Mindezekre azonban nem került sor.

A másodfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésére, hogy a szerződő felek rögzítették szerződésükben a THM-et, valamint a THM számítása során figyelembe nem vett egyéb - esetleges - költségeket, mindez megfelelt - a szerződéskötéskor hatályban volt - THM rendeletben foglaltaknak.

[10] A felek szerződése tartalmazza a hitelbírálati díj összegét (212,46 CHF/30.000 forint), a fedezet-ellenőrzési díj összegét (21,25 CHF/3.000 forint), azonban az említett díjak éves, százalékosan kifejezett értékét nem tartalmazhatta, hiszen nem rendszeresen fizetendő díjaknak minősülnek (egyszeri hitelbírálati díj - kölcsönszerződés III.4. pont).

Ugyancsak helyesen jutott a másodfokú bíróság arra a következtetésére, hogy az egyszeri alkalommal felmerülő költségek százalékos meghatározása nem indokolt és nem is feltétele a szerződés érvényességének.

Nem tekinthető a fogyasztási, lakossági kölcsönszerződéssel kapcsolatos költségnek a felperes által hivatkozott számlavezetési díj. Az alperes olyan módon folyósította egy összegben a kölcsönt, hogy azt jóváírta a felperes bankszámláján, azonban a felperes a bankszámláját olyan célra is használhatta, amely nem volt összefüggésben a perbeli szerződéssel.

[11] A felperes felülvizsgálati érveivel ellentétben a DH2. törvény 4.§ (1) bekezdése értelmében a DH1. törvény 4.§ (2) bekezdése szerinti semmis kikötés alkalmazása esetén a semmis kikötés alapján teljesített és a kamat-, kamatfelár- (a továbbiakban együtt: kamat), költség-, díjemelés figyelmen kívül hagyásával kiszámított törlesztőrészletek közötti különbözet összegét az egyoldalú szerződésmódosításból származó túlfizetésként kell elszámolni a fogyasztó javára, azaz a tisztességtelen egyoldalú szerződésmódosítás következményét a DH2. törvény orvosolta.

[12] A Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdésének b) pontja kapcsán hangsúlyozza a Kúria, hogy az alperes eleget tett a szerződésből eredő kötelezettségének, hiszen folyósította a kölcsönt, ezt követően pedig a saját érdekében állt az, hogy figyelemmel kísérje a visszafizetési kötelezettség teljesítését. Ha a hitelintézet nem találja szerződésszerűnek az adós teljesítését, nem zárható el attól, hogy felszólítsa a teljesítésre és a felszólítás eredménytelensége esetén felmondja a jogviszonyt. Ha a hitelintézet jogszabály (a Számviteli törvény és a régi Hpt.) rendelkezései alapján köteles a vele szerződő fél tartozásának a nyilvántartására, így a tartozás összegének közlésekor a saját

kimutatásait veszi alapul, nem minősülhet jogszabálysértőnek vagy tisztességtelennek. A perbeli kölcsönszerződés VIII.9. pontjában foglaltak támpontot adnak a tartozás összegének megállapításához, de nem biztosítanak kizárólagos jogosultságot az alperesnek, hiszen a felperes vitathatta a tartozás alperes által kimutatott összegét, a végrehajtani kért tartozás összegét.

[13] A Kormányrendelet 1.§ (1) bekezdésének j) pontját illetően kiemeli a Kúria, hogy tisztességtelen lenne, ha a hitelintézet ok nélkül hárítaná át a bizonyítási terhet a fogyasztóra, ez azonban az adott esetben nem valósult meg. A végrehajtási záradék kiállításakor a tartozás összegét valóban az alperes közlése alapján tüntették fel, de vita esetén ez nem jelent többet, mint az alperes nyilatkozatát: a végrehajtás megszüntetésére vagy korlátozására indult perben a bizonyítási teher viselésének kérdését nem a szerződés VIII.9. pontja dönti el, hanem a Pp. rendelkezései. A Pp. 164.§ (1) bekezdésének megfelelően a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Abban az esetben, ha az adós nem kifogásolja időben tartozásának tényét vagy az alperes által kimunkált összeget és a tartozás végrehajtási szakba kerül, a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben a bizonyítás már az általános szabályok szerint is a pert indító adóst (felperest) terheli: a Pp. 164.§ (1) bekezdésének alkalmazásával reá hárul annak igazolása, hogy nem vagy nem a kimutatott összeggel tartozik. Akkor lenne tisztességtelen a szerződés VIII.9. pontja, ha kizárólagos jogosultságot adna az alperesnek a tartozás összegének meghatározására, egyben megvonná a felperes ezzel kapcsolatos jogait és lehetőségeit, az adott esetben azonban mindez nem valósult meg, nem sérült a szerződő felek egyenlősége. Ezen álláspontját a Kúria már korábban is kifejtette, így a Pfv.I.21.783/2016/5. számú határozatában is.

[14] A közjegyzői okirat az ügyleti okirat és a ténytanúsító okirat (közjegyzői tanúsítvány); melyek közül az ügyleti okirat közhitelesen tanúsítja a jogügyletre vonatkozó akaratnyilvánítás tényét, a ténytanúsító okiratban pedig a közjegyző a jogi jelentőségű tényeket közhitelesen tanúsítja jegyzőkönyvi vagy záradéki formában. A közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. tv. 112.§-a teljes összhangban a Vht. 23/C.§ (1) bekezdésével kimondja, hogy a közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a közjegyzői okiratot, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást, a jogosult és a kötelezett nevét, a kötelezettségét tárgyat, mennyiségét (összegét) és jogcímét, a teljesítés módját és határidejét. Ha a kötelezettség feltételnek vagy időpontnak a bekövetkezésétől függ, a végrehajthatósághoz az is szükséges, hogy a feltétel vagy időpont bekövetkezését közokirat tanúsítsa.

A perbeli esetben az alperes a kölcsönjogviszonyt magánokiratba foglaltan mondta fel, amely a tényből a felperes megalapozatlanul jutott arra a következtetésére, hogy a Vht. 23/C.§ (2) bekezdésében megfogalmazott feltétel vagy időpont bekövetkezését nem tanúsítja közokirat, hiszen a Vht. 23/C.§ (2) bekezdése - ahogyan erre az alperes helyesen utalt - nem azt írja elő, hogy a feltétel bekövetkezésének alapjául szolgáló jognyilatkozatot kell közokiratba foglalni, hanem azt, hogy a feltétel vagy időpont bekövetkezését kell közokiratnak tanúsítania.

Ha a végrehajthatósághoz az is szükséges, hogy a feltétel vagy az időpont bekövetkezését közokirat tanúsítsa, ezt a körülményt lehet tanúsítani ügyleti okirattal, amely közhitelesen tanúsítja a jogügyletre vonatkozó akaratnyilvánítás tényét, illetve lehet tanúsítani ténytanúsító okirattal (közjegyzői tanúsítvánnyal), amelyben a közjegyző a jogi jelentőségű tényt közhitelesen tanúsítja.

- [15] A kifejtettekből következően a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria - lényegében helyes indokainál fogva - a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [16] A Pp. 270.§ (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 78.§ (1) bekezdése szerint az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes viseli a saját felülvizsgálati költségét és köteles az alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére, amely költség az alperes képviselőjét ellátó jogi képviselő ügyvédi munkadíjából adódik. A Kúria a munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1), (5), (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A.§ (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel állapította meg arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A felperes személyes költségmentességben részesült, ezért a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a bírósági eljárásban a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 13.§ (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a 14.§-ban foglaltak alapján az állam viseli.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2017. július 12.

. Harter Mária s.k. a tanács elnöke, dr. Mocsár Attila Zsolt előadó bíró s.k., dr. Varga Edit s.k. bíró